

မင်းသိ

စက္ကူပန်းတွေရဲ့သိချင်း

အဝေးရှိ တိမ်တွေကို ငေးကြည့်ရတာ သူရအဖို့ အရသာရှိလှသည် ။
ဒီနေရာကို သူရ ရောက်နေတာ တော်တော်ကြာပြီ။ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ
သည် အခုလို စနေနေ့ ညနေခင်း၌ လူသူ စည်ကားနေတတ်ပြီး ညနေခင်း
မိုးတိမ်တွေက လှပလွန်းပါသည် ။

ဆူးလေဘုရားသည် ရွှေရောင်ဝင်းပလျက်ရှိကာ ငှက်များက ဘုရား
၏ ငှက်ပျောဖူးထိပ်ဖျား တစ်ဝိုက်တွင် ပျံနေကြ၏။ ပန်းခြံထဲရှိ မြက်ခင်း
စိမ်းစိမ်းများ ပေါ်တွင် ကလေးငယ်များက ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးလွှားဆော့
ကစားလျက်ရှိသည် ။ သူရ လိုက်ကြည့်နေရသော တိမ်တွေက မြို့တော်
ခန်းမပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားနေတော့သည် ။

သူရ က ရှုခင်းနှင့် အသံတွေကို ငေးမောရင်း ထိုအလှများ ထဲ၌ နစ်
မြောနေခဲ့သည် ။ ခပ်လှမ်း လှမ်းဆီတွင် အလုပ်ခွင်မှ အိမ်သို့ပြန်ဖို့ လူ
တွေက ဘတ်(စ်)ကားကို တန်းစီစောင့်နေကြ၏။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင်
ဘတ် (စ်) ကားဂိတ်မျိုးစုံရှိသဖြင့် လူတွေက အံ့ခဲဖြုတ်ကျပ်နေလေသည်
။ အင်းစိန်၊ မင်္ဂလာဒုံ၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ သီရိမင်္ဂလာဈေး၊ သင်္ကန်းကျွန်း
နီး စသဖြင့် သွားရန် ဘတ်(စ်) ကားတွေက အသီးသီး လူခေါ်နေကြသည်
။

ဟော ...။ ရုတ်တရက် လမ်းမီးတွေပင် လင်းကုန်ပြီ။ ညနေခင်း၏ အ
လင်းတို့ က မကုန်သေး သော်လည်း မာကျူရီမီးတို့ က ထိုအနားတစ်ဝိုက်

က်တွင် တောက်ပစွာ တိုးဝင်လာကြသည်။ ဒါဆို ခြောက်နာရီထိုးပြီဟု သူ တွေးမိလိုက်သေး၏။

ထိုစဉ် သူရ အကြည့်ထဲသို့ ကြက်ဥနှစ်ရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ရောက်လာ၏။

အဲဒီကောင်မလေးကို သူရ က ဘယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်မိသွားသည်။ သို့သော် ထိုကောင်မလေး၏ မျက်နှာကို နည်းနည်းလှမ်းနေသည် ကတစ်ကြောင်း၊ သူက ငြိမ်နေသည် မဟုတ် ဘဲ ရွေ့လျားနေသည် ကတစ်ကြောင်းတို့ ကြောင့် ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မမြင်ရ ...။

ထိုကောင်မလေးကို ခန့်မှန်းရသည် မှာ အင်းစိန်ဖက်သို့ သွားမည့် ဘတ်(စ်) ကားတစ်စီးစီး ကို စောင့်နေဟန်တူ၏။ ညနေခင်း၏ အလင်းရောင်သည် အမှောင်ဖက်ကို တဖြည်းဖြည်း တိမ်းစောင်း သွားပြီး နေရာတကာတွင် မာကျူရီမီးရောင်တို့ က စိုးမိုးနေတော့သည်။

သူရ ကြည့်နေသော ကြက်ဥနှစ်ရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ကောင်မလေးမှာ သီးသန့်မဟုတ်တော့ဘဲ ဘတ်(စ်)ကား စောင့်နေသော တခြားသူများကြားတွင် ရောနှောနေလေ၏။ သူရက ကောင်မလေးကို ပိုမိုနီးကပ်စွာ မြင်ရစေရန် သူ့နားကို ခပ်မြန်မြန် တိုးကပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ ထိုအခိုက် ထိုးရပ် လိုက်သော အင်းစိန်ကားတစ်စီးကြောင့် ကောင်မလေးသည် လူအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွား၏။

ရုတ်တရက် သူရ မြင်လိုက်ရသည် မှာ ကောင်မလေးဆီမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စကို ကောင်မလေးက သိပုံမရ ...။ သူရ က အဲဒီနားသို့ အလျင် အမြန်ပင် ရောက်ရှိသွားပါ၏။ လူတွေက အများကြီးဖြစ်သော်လည်း အကုန်လုံးက ကိုယ့်ကို စွန့် ကိုယ် မို့ ကောင်မလေး ပြုတ်ကျခဲ့သော ပစ္စည်းကို သတိမထားမိကြ

။ သူရသည် ထိုပစ္စည်းကို ကောက်ယူ ရင်းကောင်မလေးကို မျက်လုံးတွေ ရမ်း၍ ရှာကြည့်မိပြန်၏။ တွေ့တော့ မတွေ့ရ ...။ ဒါဆို ဘတ်(စ်) ကား ပေါ်ရောက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ။ သူရက ကားပေါ်မှ ခရီးသည် တွေကြား ထဲ လိုက်ရှာဖို့ ဟန်ပြင် လိုက်စဉ် ကားက ခရီးသည် ပြည့်သွားပြီမို့ စတင်ထွက်ခွာနေလေပြီ။

သူရသည် ကြိရာမရနှင့် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပစ္စည်းကို သေချာကြည့်မိ၏။ ပထမ ဦးဆုံးတော့ သူ နည်းနည်းအံ့သြသွားပါသည် ။ အကြောင်းမှာ သူရ ထင်ထားခဲ့သလို ထိုပစ္စည်းမှာ ပိုက်ဆံအိတ်မဟုတ်ဘဲ သားရေဖုံးအနက်ရောင်နှင့် ဒိုင်ယာရီတစ်အုပ်ဖြစ်နေသည် ။ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ် မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကဲ့သို့ နှိပ်စေ့ကြယ်သီးဖြင့် ပိတ်ထား၏။ ဒိုင်ယာရီအဖုံးတွင် ၁၉၉၄ ဆိုသော ခုနှစ် ကို ရွှေအိုရောင်ဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရိုက်နှိပ်ထားသည် ။ သူရက ထွက်သွားသော အင်းစိန် ဘတ်(စ်) ကားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ဘတ်(စ်)ကားက လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ကွေ့ဝင်၍ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည် ။

စောစောကရှိနေသော တိမ်တိုက်တို့ သည် မရှိတော့ ...။ အရာရာမှာ လေးလံစွာ သူရပေါ် ပိကျ လာသလို ရှိသည် ။ အမှောင်သည် တစ်စတစ်စ သူရ နားကို တိုးရွှေ့ရောက်ရှိလာ၏။ ၁၉၉၄ သည် ကုန်လွန်ခဲ့တာ တော်တော်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးက ဒီဒိုင်ယာရီကို ယခုတိုင် အသုံးပြုဆဲ စာအုပ်တစ်အုပ်လို သဘောထားဟန်တူသည် ။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို သူရသည် လှည့်ပတ်ကိုင်တွယ်ကြည့်နေမိသည် ။ အဲဒီကမှ သူ နေထိုင်ရာ ရေကျော်အထိ သည် အတိုင်း လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့သည် ။

နောက်တစ်နေ့ကျရင် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ကို စုံစမ်းပြီး ဒီစာအုပ်ကို ငါ ပြန်ပေးရမယ်။

ထိုစိတ်ကူးကြောင့် အနည်းငယ် လန်းဆန်းသွားသလို ရှိသော်လည်း အမှန်မှာ ကမ္ဘာလောက ကြီး မသေချာမှုများ အတွက် သူရ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားပြန်သည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစာအုပ်ကို ပိုင်ရှင်ဆီ ရောက်အောင် ပြန်ပေးဖို့ ငါ ကြိုးစားရမှာပဲ။ ပိုင်ရှင် မသိဘဲ ဒီစာအုပ်ကို ငါ ဖတ်မကြည့်သင့်ဘူး။

အဝေးဆီကို ငေးကြည့်မိသောအခါ သူ သေချာမမြင်ဖူးလိုက်သော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေး၏ ဝိုးတဝါးရုပ်ပုံက ပေါ်လာ၏။ ခက်ပြီ။ ဒါ ... ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ် မဟုတ်တော့ တာ သေချာသည်။ အတွေးတို့ က သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းထား၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူလမ်းလျှောက်လာတာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် လမ်း (၄၀)ထိပ် နားသို့ ရောက် လာပြီ။ သူရ က ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပေါ်မှ ၁၉၉၄ ဆိုသော ခုနှစ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာ စမ်းကြည့်မိ၏။ နောက် ... လမ်းကို ဖြတ်ကူးရင်း စာအုပ်လေးကို ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း၊ လေးလှမ်း၊ ငါးလှမ်း ...။

ထိုစဉ် သူရ မျက်လုံးထဲ ကားမီရောင်များကို လက်ကနဲ တွေ့လိုက်ရပြီး ဟွန်းသံရှည်တစ်ခု နှင့် ဘရိတ်ဖမ်းသံတို့ က အနားတစ်ဝိုက်တွင် ဆူညံသွားကြသည်။ ။ နောက်တော့သူရ လေထဲသို့ မြောက်တက်လွင့်ပါသွားတော့၏။ အသိဉာဏ်တို့ သည် မှောင်မိုက်သွားပြီးဘာကိုမှ သူ ဖမ်းဆုပ် ကိုင်တွယ်၍ မရတော့ချေ ...။

အား ...။

သူရက ကျယ်လောင်စွာ အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။

သူ့လက်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး လွတ်ထွက်မသွားစေရန်တော့
သူရက ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် သေချာကိုင်ထားမိပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ... သူရ ၏ ကြိုးစားမှုတို့ သည် အရာမထင်ပါ။ ဒိုင်ယာရီစာ
အုပ်လေးမှာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွား၏။

နောက်တော့ ... သူရလည်း ဘာမှ မသိတော့ ...။

*